

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— "Αν μου αντίσταθῆ πολύ όμως ; αν φθάσῃ ὡς τὰ ἄκρα ; τότε τί θὰ γίνῃ ; ἔλεγε μονολογώντας. Θὰ ἔχω τὴν τόλμη ἀρά γε νὰ τὴν σκοτώσω ; Ἀσφαλῶς ὁ Καρδινάλιος τότε θὰ ἐπιρρίψῃ σ' ἐμένα τὴν εὐθύνη τοῦ θανάτου τῆς καὶ θὰ μὲ κρεμάσῃ !... Καί, συγχρόνως, εἶνε γνωστό, πὼς ὁ θάνατος τῆς Δούκισσας θὰ ὠφελήσῃ πολὺ καὶ τὸν Καρδινάλιο καὶ τὸ κράτος... Ἀλλὰ γιατί κάβομαι καὶ τὰ σκέπτομαι αὐτά ;... Ἐμπρός... Ἄς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ !..

Καὶ ὁ Ρασκάς μὲ ὄρμη, ἀποφασισμένος γιὰ ὄλα, ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, πού ἦτανε μπροστὰ στὴ σκάλα καὶ μπῆκε μέσα μὲ τὸ πιστόλι στὰ χέρια, φωνάζοντας.

— Σταθῆτε ! Σὰς ἰκετεύω, κυρία μου !... Μὴ μὲ ἀναγκάσειτε νὰ σὰς σκοτώσω !..

Ἡ Δούκισσα ἐκείνη τὴ στιγμή βρισκότανε μέσα στὸ δωμάτιο καὶ περίμενε τὴ Μαρίνα μὲ τὸν Τιμπώ.

Καθότανε μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι κι' ἔγραφε. Μόλις ἀκούσε τὸν θόρυβο, σήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι τῆς. Κατάπληκτη εἶδε τὸν κατάσκοπο Ρασκάς, νὰ στέκεται ὄρθιος ἐπὶ τὸ κατώφλι τῆς πόρτας τῆς καὶ νὰ τὴν σημαδεύῃ μὲ τὸ πιστόλι τοῦ.

Ἡ Δούκισσα πετάχθηκε ἀπ' τὴν καρέκλα τῆς κατακόκκινη ἀπὸ ταραχὴ καὶ ἀγανάκτησι. Θαρραλέα ὅμως καὶ ψυχραίμη, προχώρησε μερικὰ βήματα πρὸς τὸν καλόγερο καὶ μὲ φωνὴ τοῦ ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι, τοῦ φώναξε:

— Ἐμπρός, λοιπόν, ἀθλίε !... Ἐμπρός !... Κάνε ὅ,τι ἔχεις νὰ κάνῃς ! Φαίνεται πὼς ὁ ἀφέντης σου θὰ τρελλάθῃκε, γιὰ νὰ ἀπειλῇ μὲ θάνατο μιὰν ἀπόγονο τοῦ Ρουαί-Μουζαμπόν !..

— Κυρία ! Σταθῆτε, σὰς ἰκετεύω, ξαναεἶπε ὁ Ρασκάς... Ἐ-να βῆμα ἀν κάνετε ἀκόμα, θὰ σὰς πυροβολήσω ! Ἐκτός πειὰ ἀν τρομάξῃτε τὴ σφαῖρα τοῦ πιστολίου μου, ἀπὸ τὸν πέλεκυ τοῦ δημίου, πού σὰς περιμένει !..

Καὶ ὁ Ρασκάς τέντωσε περισσότερο, πρὸς τὴν Δούκισσα, τὸ ὄπλισμένο χέρι τοῦ.

Ἐκείνη δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ πειὰ τὸ θάρρος τῆς Κατάχλωμη σάν νεκρῆ, ἔκανε δυὸ βήματα πρὸς τὰ πίσω.

Δὲν τὴν τρόμαξε πειὰ τὸ πιστόλι τοῦ Ρασκάς, ἀλλὰ ἐκείνη ἢ τρομερῆ λέξι πού εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ:

— Ὁ πέλεκυς τοῦ δημίου !... Γιὰ ἐμένα !... μουρμούρισαν τὰ χεῖλη τῆς, πού τρέμανε ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς...

— Ναί, γιὰ σὰς !... Εἶνε ἀλήθεια, πὼς εἶσθε ἀπόγονος τῶν Ρουαί Μουζαμπόν... Δὲν τὸ ἀρνεῖται αὐτὸ κανεὶς... Συνωμοτεῖτε ὅμως ἐναντίον τῆς ζωῆς τοῦ Καρδινάλιου. Στὸ Φλερὺ παίζατε τὸ τελευταῖο σας παιγνίδι καὶ χάσατε. Τώρα ἤλθε ὁ καιρὸς νὰ τὰ πληρώσετε ὄλα ! Μὴ νομίσετε πὼς εἶμαι μόνος. Ἐχω μαζί μου δέκα πέντε ἄντρες, πιστοὺς ὅπως ἐγώ...

— Μὰ τί θέλετε ἐπὶ τέλους ἀπὸ μένα ; τραύλισε ἐκείνη τὴ στιγμή ἢ Δούκισσα, πού τὸ μυαλό τῆς ἄρχισε νὰ σκοτεινιάζῃ

— Θέλω νὰ σὰς σώσω, κυρία μου !... εἶπε ἀμέσως ὁ Ρασκάς. Αὐτὴ τὴ στιγμή σὰς συλλαμβάνων ἐν ὀνόματι τοῦ Βασι-

λέως. Νά... Ἴδου καὶ ἡ διαταγὴ τοῦ... Σκεφθῆτε ὅμως, κυρία μου !... Σκεφθῆτε τὸ καλὸ αὐτὸ πού θὰ σὰς πῶ: Τώρα πού εἶσθε πειὰ αἰχμάλωτὴ τοῦ, τώρα μόνον μπορεῖτε νὰ συμφιλιωθῆτε μὲ τὸν Καρδινάλιο...

— Ποτέ !... ποτέ !... φώναξε ἀμέσως ἢ Δούκισσα σταθερά, μὲ μιὰ ὑπέροχη ἀποφασιστικότητα.

— Ἐάν δὲν συμφιλιωθῆτε μὲ τὸν Καρδινάλιο, τότε θὰ συμφιλιωθῆτε τοῦλάχιστον μὲ τὸν Βασιλέα ;... Βλέπετε, κυρία μου, πὼς εἶμαι ἕνας δυστυχῆς ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖο χρησιμοποιοῦν γιὰ πράξεις τόσο ἐξευτελιστικές, ποταπές, σάν αὐτὴ πού κάνω αὐτὴ τὴ στιγμή. Μόνον ἕνας Ρασκάς θὰ τολμοῦσε ν' ἀπειλήσῃ μὲ θάνατο μιὰ Ρουαί - Μουζαμπόν, νὰ τῆς προτείνῃ τὸ πιστόλι τοῦ καὶ νὰ τῆς φωνάξῃ κατάμουτρα ὅτι τὴν συλλαμβάνει !..

Ὁ κατάσκοπος πρόφερε τίς τελευταῖες αὐτὲς φράσεις, μ' ἕνα ὕψος γεμάτο ἀπὸ ὑπερηφάνεια, ἀλλὰ καὶ ταπεινοφροσύνη.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι τίποτα !... Εἶμαι πολὺ μικρὸς !... Μὰ γνωρίζω ὅσο κανεὶς ἄλλος ὄλα τὰ μυστικά τοῦ Κράτους... Θέλετε τώρα νὰ σὰς πληροφορήσω τί κάνουν οἱ φίλοι σας ; Ἀκούστε λοιπόν κυρία μου... Ὁ Δούξ τοῦ Ἄνζου, ἐντὸς ὀλίγου θὰ ὀνομασθῇ Δούξ τῆς Ὀρλεάνης.

— Ποτέ ! ποτέ ! φώναξε ἔξαλλη ἢ Δούκισσα. Ὁ Δούξ δὲν θὰ συντρευθῆ τὴ δεσποινίδα Μονπασιέ !..

— Καὶ ὅμως ὑπετάχθη πειὰ, κυρία μου !... Πιστέψτε με !... Γιατί νὰ πῶ ψέματα !... Ἐζήτησε συγγνώμη ! Καὶ μάλιστα αὐτὸς μὰς εἶπε πὼς ἀν ἢ Δούκισσα δὲν εἶνε στὸ Παρίσι, ἀσφαλῶς θὰ μπόρῃ κανεὶς νὰ τὴ συναντήσῃ ἢ στὸ χωριὸ Μαρσονάρ ἢ στὴν ἔπαυλι Σεβερνύ...

— Στὴν ἔπαυλι Σεβερνύ ; τὸν διέκοψε ἢ Δούκισσα μὲ ἀγωνία.

— Ναί, ναί ! κυρία μου, στὴν ἔπαυλι Σεβερνύ. Ἀκριβῶς ἐκεῖ πού αὐτὴν τὴ στιγμή, οἱ δοῦκες Βαντώμ καὶ Μπουρμπόν, πολιορκοῦνται ἀπὸ ἑκατὸ ἐνόπλους ἄνδρες μας, ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ ἡ ἰδικὴ σας αὐτὴ ἔπαυλι, πολιορκεῖται κάτω ἀπὸ εἴκοσι ἄνδρες τῆς ἀστυνομίας.

Ἡ Δούκισσα χλώμιασε. Περιέφερε γύρω στὴν αἴθουσα τὰ βλέμματά τῆς μὲ ζωνερὴ ἀνησυχία καὶ ὑστερὰ ψιθύρισε, ἀποκατωμένη:

— Λοιπόν, κύριε, παραδίδομαι !

Τὰ μάτια τοῦ Ρασκάς λάμπανε ἀπὸ χαρὰ, ἀπὸ θρίαμβο. Γρήγορα ξανάβαλε τὸ πιστόλι τοῦ στὴ ζώνη καὶ φώναξε, μεθυσμένος ἀπὸ τὴν νίκη τοῦ αὐτῆ, ἀπ' τὸ θρίαμβό τοῦ:

— "Α !... Κορινιάν ! Τί θὰ ἐλεγετε, πονηρὲ ρυσοφόρε, ἀν ἤσουν ἀπὸ καμμιὰ μεριά καὶ μ' ἔβλεπετε αὐτὴν τὴ στιγμή !

Καὶ πραγματικὰ ἢ κραυγὴ αὐτὴ τοῦ Ρασκάς, ἦταν πολὺ εἰλικρινῆς. Ὁ κατάσκοπος αὐτὸς δὲν ἐσκεπτότανε πειὰ, οὔτε τὴ νίκη τοῦ, οὔτε τὴν ἐπιτυχία αὐτῆς τῆς συλλήψεως, τόσο, ὅσο ὅτι μὲ τὸ κατόρθωμά τοῦ αὐτὸ εἶχε κατασυντρίψει τὸν ἀντίπαλό τοῦ.

Ἡ Δούκισσα πού δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ τίποτα ἀπὸ τὸν τρελλὸ αὐτὸν μονόλογο τοῦ Ρασκάς, ἔστεκε ἐκεῖ ἀπέναντί τοῦ χλωμῆ, ἀπελπισμένη, συντριμμένη...

(Ἄκολουθεῖ)

Ἀπὸ τῆς 1 'Ιανουαρίου ἄρχισε ἢ διανομὴ τοῦ βιβλίου

«ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ»

Ἐπίσης συνεχίζεται ἢ διανομὴ τῶν Α', Β', Γ', Ε', ΣΤ' καὶ Ζ' βιβλίων μας:

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ», τὸ

Ἄλφ. Κάφ, «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑ-

ΜΕΛΙΑΣ» τοῦ Δουμᾶ ἰοῦ, ἢ «ΜΑΝΟΝ

ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββᾶ Πρεβό, ἢ «ΓΚΡΑ-

ΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου, ἢ «ΜΙΜΗ

ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μυσσέ, ὁ «ΕΡΩΣ ΘΡΙ-

ΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλύ καὶ «ΔΥΟ

ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ»

τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ—πατρὸς, «ΑΠ'

ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς

Ντελλύ, «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ»

τοῦ Δουμᾶ.

Τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ ἢ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»,

γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τοὺς πολυπληθεῖς ἀνα-

γνώστας τῶν, ἀπεφάσισαν, ἐκτός τῶν βιβλίων

πού τοὺς προσφέρουν κάθε μῆνα ὡς δῶρον,

νὰ τοὺς διευκολύνουν ν' ἀποκτήσουν καὶ τὰ

ἄλλα βιβλία τῆς βιβλιοθήκης τῶν. Ἔτσι, ὅ-

σοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας παρουσιάζουν

τὰ τέσσερα δελτία, τὰ ὁποῖα χρειάζονται γιὰ

νὰ πάρουν τὴν «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», θὰ δύ-

νανται νὰ πάρουν συγχρόνως καὶ τὴν «ΠΑΛ-

ΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τοῦ Μπαλζάκ ἢ τὴν

«ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τοῦ Ἰουλίου Βέρν

πληρώνοντες ὁ κ τ ὠ δραχμάς γιὰ τὸ κα-

θενα ἀπ' αὐτά, ἀντὶ τῶν 20 πρῶ τιμῶνται ἔ-

καστον.